

Радиожурналисти КАДРИ

Газета видається
з лютого 1981 року.

ОРГАН ПАРТКОМУ, РЕКТОРАТУ, ПРОФКОМІВ ТА КОМІТЕТУ КОМСОМОЛУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 31 (403)

П'ятниця, 5 жовтня 1990 року.

Виходить раз
на тиждень

Ціна 2 коп.

НА ВЧЕНІЙ РАДІ

Одне з головних питань, що обговорювалось на засіданні вченої ради 27 вересня — підсумки роботи державних екзаменаційних комісій по випуску спеціалістів у нинішньому році. План підготовки їх виконано на 107,5 процента, в народне господарство направлено 1192 інженери дванадцяти спеціальностей, серед них — 71 з «червоним» дипломом, 57 фахівців — для зарубіжних країн.

Характерно, що дві третини дипломів виконувались з реальними конструкторськими й технологічними розробками, майже половина — за конкретними завданнями підприємств і організацій, в значній частині проектів є елементи досліджень, рекомендованих до впровадження. І ще деталь — 94 відсотки дипломів виконувались з допомогою електронно обчислювальних машин.

Втім, учена рада головну увагу зосередила не на досягненнях, а на недоліках. Відзначалось, що не всі кафедри своєчасно видають студентам теми дипломних проектів. Бували випадки, коли студенти йшли на переддипломну практику, не маючи завдання на проект. Інколи з запізненням призначали керівники дипломів, несвоєчасно мінялись теми, окремі засідання ДЕК влаштовувались без участі їхніх голів. Чимало упущень було і в якості виконання дипломів.

Вчена рада прийняла розгорнуту постанову: спрямовану на всебічне поліпшення цієї роботи.

Рішенням вченої ради продовжено право на отримання стипендії імені Леніна в розмірі 130 карбованців щомісяця.

Головку Олега Андрійовичу — студенту 5 курсу факультету автоматики й мікроелектроніки;

Коцуру Сергію Антоновичу — студенту 5 курсу радіотехнічного факультету;

Несену Леоніду Михайловичу — студенту 5 курсу інженерно-будівельного факультету.

Студентці 3-го курсу енергетичного факультету **Первушиній Тетяні Вікторівні** надано право одержувати Ленінську стипендію вперше.

Стипендію вченої ради інституту в розмірі 90 карбованців отримуватимуть:

Вернигора Олександр Володимирович — студент 4-го курсу факультету обчислювальної техніки;

Резнік Юрій Андрійович — студент 3-го курсу факультету автоматики й мікроелектроніки;

Пугач Оксана Вікторівна — студентка 4-го курсу інженерно-будівельного факультету.

Чи доцільно залучати студентів на осінні роботи?

На це питання важко відповісти однозначно, принаймні, оглядаючи діяльність сільгоспзагонів ВПІ.

Нагадую, що у вересні працювали студенти 2—3 курсів нашого інституту на збиранні щедрого врожаю 1990 р. Більшість з них поставились до справи з розумінням становища, і тепер можна підвести деякі підсумки.

Давнім партнером ВПІ є Барський консервний комбінат. Ось і нині тут працював студентський загін факультету обчислювальної техніки під керівництвом І. М. Мусаєва. Трудилися на совість. Директор підприємства не раз висловлював своє задоволення. Тому й не дивно, що з великим бажанням запро-

сили на роботу ще й першокурсників.

Дякують студентам машинобудівного в селі Дерешеві Муровано-Куриловецького району, студентам РТФ — в Кожу-

холодича, дехто почав скаржитись на здоров'я, але адміністрація сприймала це уже, як «витрибенки». Одне слово, стосунки впродовж місяця так і не склались.

Майже аналогічна ситуація була і в Немер-

цах Муровано-Куриловецького району, де працював сільгоспзагін факультету обчислювальної техніки. Конфронтація між дирекцією радгоспу і загonom скінчилась студентським страйком.

Практика засвідчує неприємний факт — студентів намагаються використовувати на тих ділянках, де робота низько оплачується. В Немерцах, наприклад, їх посилали підбирати картоплю піс-

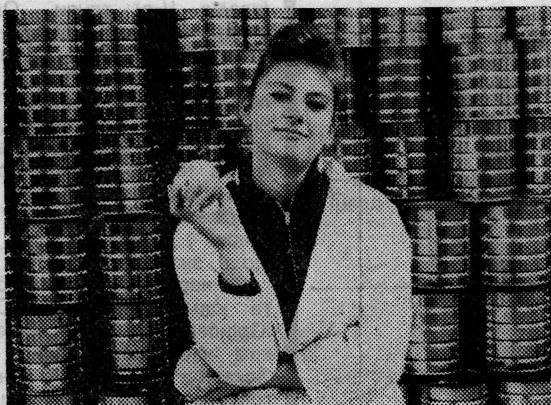
тувати з допомогою студентських рук.

Хочеться вірити, що наступного року, перейшовши на ринкові відносини, господарства почнуть хазяйнувати розумніше і обійдуться без традиційної осінньої мобілізації з вузівських аудиторій. А поки-що залишається тільки сказати, що в листопаді, по закінченню польових робіт, комітет комсомолу ВПІ влаштує вечір відпочинку, на якому для учасни-

ків сільгоспзагонів буде розіграватись право на придбання магнітофонів, телевізорів, холодильників, магнітофонних касет та інших дефіцитів. Намічено також під час зимових канікул поїздки до Москви, Ленінграда, Карпат, Прибалтики.

М. СЕМЕНЮК,
заст. секретаря комітету комсомолу.

ВЕРЕСЕНЬ — У РОБОЧІЙ СПЕЦІВЦІ

ПРО НАБОЛІЛЕ — ГОСТРО

НАСТУПИЛИ ПІСНІ НА ГОРЛО

Минулого року народна хорова капела політехнічного інституту справила своє десятиліття. Умисне вживаю нейтральне слово «справила», бо сказати «відзначила», або «відсвяткувала» не можна. Ніякого свята, ніякої відзнаки не було. Були тихі, скромні поминки без пісень і заздравних тостів. Своє десятиріччя капела зустрічала мало не в стані агонії.

Але дивуватись з цієї обставини нема чого. Тільки спочатку всі тішилися і раділи, що завойовуємо перші сходинки шани на п'єдесталах міських оглядів, що жодного разу в тих оглядах не опустились нижче другого місця, що нас запрошували на телеконкурси «Сонячних кларнетів», що нам присвоїли звання народної, що трічі ставали лауреатами республіканських фестивалів. З яким ураженням успіхів швидко звикли, сприйняли їх за норму і наше інститутське начальство вирішило, що капела — це такий романтично-піднесений організм, котрий може цілком процвітати за рахунок абсолютного голого ентузіазму. Тому останніми роками ходен з

учасників капели не знає, що таке матеріальне заохочення, нікому не вручено навіть худенької інститутської грамоти. Більше того — якщо хочеш вирватись на репетицію, треба проявити чудеса винахідливості, часті-густо домовлятися, щоб тебе хтось замінив на робочому місці, адже у нас не студентська або мішана з студентів і викладачів капела, а чисто викладацька і співробітницька (отже, унікальна, єдина, до речі, на всю Україну) — тут кожен сильно зайнятий по службі.

В ім'я загального добра, здається, треба було б виявити якусь повагу до учасників хорової капели. Скажімо, репетиції у нас традиційно кожного понеділка і четверга о 16-й годині. Чому б викладачів — хористів саме у цей час не розвантажувати на роботі, не влаштовувати для них спеціальне «квінто»? Це ж так просто, без ускладнень.

Але то тільки здається, то тільки за нормальним логікою. Факти ж... Прекрасне, приміром, сопрано в Нелі Семенівні Белінської. Керівники кафедри еко-

номіки промисловості і організації виробництва добре знають про це і про те, коли в їхньої колежанки репетиції. Знають і мовби навмисне саме на 16.00 призначають їй пари. Кому і для чого потрібна ця дрібна конфронтація?

Логічної відповіді дати не можна. Якщо студент ходить на заняття духового оркестру чи ансамблю народного танцю, то йому платять спеціальні надбавки, а якщо — викладач чи співробітник, то надбавкою для нього може стати хіба-що презирливе «у-у-у, хористи!».

За десять літ Інститут не спромігся виділити нам постійної аудиторії, придатної для занять хоровим співом. За десять років хор, у якому було 60 чоловік, поменшав більше, як на третину. Отже, типова хворість технічних вузів — їх насамперед цікавить «душа» комп'ютера і двигуна, а вже потім — людини.

З перебудовою, коли партія почала скидати зі своїх плечей обтяжливу турботу про виробництво і мала б зайнятись чисто ідеологічними та виховними функціями, з'явилась надія, що лицем до хорової ка-

пели повернуться — нарешті партком. На жаль, не так сталося, як гадалося.

Може податись тепер за допомогою в рухом? Адже і в рухівців з'явився свій робочий штаб. Правда, рухівців слава Інституту цікавить мало, вони ще шукають свого місця в суспільстві, сповідуючи на всяк випадок гасла про відродження національної культури, але мені здається, що тільки з пропагандистською метою — було б добре, якби це зробив за них хтось інший а в самих до справ важнього діла руки поки-що не доходять. Тим часом, репертуар нашого хору — українська народна пісня, українська радянська пісня, західноєвропейська класика.

Втім, кого це в політехнічному інституті цікавить? Народна хорова капела вмирає на очах, а їй нинішнього року треба буде підтверджувати високе звання. Як спеціаліст можу сказати впевнено — без допомоги вона нічого не підтвердить. Не зважаючи навіть на свою унікальність і винятковість.

І. ДРУКЕР,
керівник народної хорової капели співробітників і викладачів.

Фотокореспондент газети Степан Лісовий зробив ці знімки в цеху Барського плодоконсервного комбінату.

В цеху розфасовки фруктів (зліва направо) студентки другого курсу факультету обчислювальної техніки **Марина Мелешко, Оля Костенюк та Наталя Кислиця.**

«Ану, вродо, зупинись на хвилинку, всміхнись перед об'єктивом!» — на фото студентка другого курсу того ж факультету на тому ж плодоконсервному **Наталя Десятнюк.**

Передплачуйте «Комсомольське плем'я»

Передплатна кампанія на газети й журнали сягнула зеніту. Гамірно в поштових відділеннях — що виписати на наступний рік?

Бюджети наші, в переважній більшості, скромні, а студентські — тим паче. Отже, вибір має бути найточнішим, щоб якраз — у «яблучко».

Гадаємо, що саме таким «яблучком», приємним для ока й солодким для душі, є газета «Комсомольське плем'я», одна з найцікавіших в республіці, найбільшача до вас за адресою. Немало важить і те, що «КП» часто пише про Вінницький політехнічний, активно підтримувало на виборах до Верховної Ради УРСР нашого ректора Б. І. Мокіна, широко розповідає про його депутатську діяльність. Нинішнього року редакція газети дуже багато робила для поліпшення «читабельності» — безбоязно виступала на гострі теми дня, не обходила трудних і «слизьких» проблем, сміливо пропагувала людську красу — духовну і тілесну, багато уваги приділяла питанням нашої занедбаной і заплутаної історії, молодіжному рухові, неформальним організаціям і об'єднанням. В принципі, «КП» можна теж сміливо називати неформальною газетою молодих, бо вона виходить далеко за межі тем, традиційно властивих органам обкому комсомолу, прагне перетворитись на газету, цікаву для всіх. З наступного року в зв'язку з цим вона, очевидно, поміняє й назву.

А поки-що оформляйте документи на стару назву. Передплатна ціна на рік — 7 крб. 20 коп. Індекс 61127.

ПЕЛЮСТКА ЛЮБОВІ

Він нерішуче переступив поріг редакції.
— Можна?
Не знав, що говорити, як вестися.
— У мене тут, ось...
Можливо це не для газети? Іншими словами, в нього — любов. Звати його Василем. Навчався на факультеті обчислювальної техніки (так, принаймні, сказав). А вона?
— Не питаєте. Я приніс ось це... Тут вірші. Вони — для мене, але думаю, що читати їх треба не мені одному. Можливо, газета надрукує?
— То напиши від себе якусь передмовку.

ВІН. Епіграф нашого кохання:
«Синь неба зів'яне,
Стане пороком камінь —
Тільки я не забуду тебе».

Кохання. Слово, в якому закладене життя людини. Хочу, щоб ці рядки порив твоєї душі, знов нагадали тобі, що я тебе кохаю.
ВОНА. Яке це щастя, коли любиш! Повір мені, я так багато пережила. Яке це щастя, коли думаєш про себе, а про інших. Тоді душа не заростає егоізмом і іскриться любов'ю до всіх.

Знов осінь опечалює і гне,
Знов осінь добуває по синиці.
Моя любов, не лишай мене,
Побудь хоч мить зі мною наодинці.
Під зорями удвох помовчимо
І підєм лісом, де жовтаві рядна,
Чорніє, гасне днина листопада,
А ми червоні яблука їмо.
Безмов'я пальців, бесіда очей,
В яких і щастя, й гіркоти відлук.
І скотиться слеза на підпалюнок,
Твої уста раптово обпече.
Зі всіх задань я виберу одне:
Моя любов, не лишай мене!

ПРИГОДИ

Хоч поряд нікого не було

Це сталося нещодавно в селі Ілчичинці Ілчиченського району. Недільного дня електрик місцевого колгоспу «Дружба» А. А. Бабич з дружиною, двома доньками і зятєм почали копати картоплю. Робота кипіла, невдовзі, коли сонце підійшло вище і пригріло сильніше, господар сів на сороки, повисів її на стебло кукурудзи, яка росла тут же.

Працювали далі, розмовляючи про різне. Раптом одна з доньок вигукнула:

— Дивіться! Сорочка горить!

Всі остовпіли, побачивши на кукурудзяній стеблінці яскраве полум'я. Фланелева сорочка згоріла вмиг, що так нехарактерно для подібних тканин — адже вони тліють. По тому всі кинулись до вогню і почали збивати його лопатами. Погасили, але від сорочки залишилося жменю попелу і зовсім незаймана кишеня, в якій була пачка сигарет і пачка сірників. Але на жодній — найменшого сліду вогню.

Уважно обдивились, чи не міг хтось наблизитися до місця події непоміченим. Ні, не міг. Подивувались, постнали плечима, похитали головами і знов взялись за роботу.

«Робітничка газета».

26 вересня.

Редактор
І. ВОЛОШЕНЮК.

Чорна невдячність

Сама старість уже несе з собою чимало прикрасів — неміч, хвороби, а нерідко гнітючу самотність. Нікому слова сказати, довіряться, розділяти радість чи горе. А коли ще додається чийсь глум, вороже ставлення — то хоч петлю накидай на шию. Недарма добре ставлення до стариків, милосердя є першою ознакою здоров'я суспільства.

На жаль, дедалі зростає деградація людської особи, бездуховність торкнулась і цієї святої святих заповіді, болісно вдарили і по старості.

Найприкраще те, що втрачають «бога в серці» й дехто з тих, хто має форму вати моральне і духовне обличчя часу — представники інтелігенції. Є такий і в нас, в політеху, причому не студент чи рядовий працівник, а кандидат технічних наук, асистент кафедри економіки Ю. Ю. Жигуц.

Ось яка неприглядна стала історія.

Два чоловіки живуть у Вінниці — згаданий 28-річний науковець Юрій Юрійович Жигуц і 73-річний інвалід II-ої групи Олександр Петрович Матвійчук. Їх ніщо практично не зв'язує: ні родинні узи, ні ділові інтереси, ні інше. Тим часом, один одному дуже зобов'язані: молодий старому за те, що допоміг добитися бажаного в житті — одержати вищу освіту, а старий молодому за те, що... зживає зі світу.

В народі кажуть: доброта карається. Коли Юрій Юрійович ще був маленьким хлопчиком і жив на Закарпатті, рідна ненька говорила, що у Вінниці є дуже хороша людина, її вітчим Матвійчук, який любить робити добро, нікому не відмовляє в допомозі. Правда, одружившись на її матері, не удочерив, але ставився, як до рідної.

Минали роки. Дві неповнолітні сестрички стали дорослими. Одна з них одружилась і поїхала в місто Берегове, де й побачив світ майбутній кандидат наук Юрій Жигуц. Друга теж готувалась до самостійного життя, а вони, старіки, дбали про свої справи.

Лише в 1979 році до них в гості приїхав 17-річний Юрій. Приїхав, щоб поступити до політехнічного інституту. Гостем, звісно, раділа бабуся, раділий був і нерідний дід Олександр Петрович. Без усяких приписав юнака до себе на час навчання.

На кафедрі, де нині працює Юрій Юрійович Жигуц, про нього непогано думки — досвідчений спеціаліст. Він, справді, вчився успішно, наполегливо йшов до мети. Закінчивши інститут, поступив в аспірантуру, захистив у професора Жукова кандидатську дисертацію. Досить добре склалися і особисті життєві справи. Молодий, привабливий чоловік, науковець справляв гарне враження своєю інтелігентністю, манерами, непере-

сичним розумом.

Назовемо це так: людиною утвердилась, як особа, впевнено увійшла в життя. То ж яка прикраса, коли іноді успіхи починають псувати людину, а впевненість переростає в іншу, далеко не кращу рису — самовпевненість, що межує з нахабством. Йому стало мало того чого досяг, почав крокувати далі, переступаючи і через недозволене, непристойне.

Закінчивши аспірантуру, Юрій Жигуц виписався з квартири стариків, але не поїхав на свою батьківщину, а одружився, і поселився в молоді. Факт цей можна було б кваліфікувати, як цілком нормальний, коли б не одна деталь: молодий науковець вирішив збити закон про паспортний режим і ніде не приписався. Отож, він сховався від призову на військову службу — не хотівся йому перевіряти свою багатору ходу по сходах егору.

Так і пішло: за одним порушенням — друге, третє...

У цей же час відбувалися зміни в сім'ї Матвійчука: квартира була розмінана на дві однокімнатні. Одну подружжя віддало другій дочці Новікової, а в другу самі поселилися, мовляв, досить їм і такої. Потім прийшло горе — не стало самої Новікової, і Олександр Петрович залишився один — хворий, вбитий горем.

Пам'ятає: Матвійчук взяв до себе у трикімнатну квартиру чужу сім'ю, нерідних дітей, доклав чимало сил, душевної теплоти для їх виховання, приютив потім Юру, давши йому можливість вивчитися. Хоч би хто згадав про старика, прийшов у важку днину допоміг...

Пробачаюсь, один таки прийшов — Юрій Юрійович. Але з якою метою?

Коли минув вік для призову в армію, Жигуц вирішив впорядкувати, навести, свої документи, одержати прописку, щоб оформитися на кооперативну квартиру, хоч жити було де. З цим і явився він до «Олександра Петровича».

«Добрий дід» не відмовив — вдріг приписав Юрія Жигуца до себе. Але не для того, щоб там мешкати, затіяв що справу молодого чоловік. Йому було зовсім непогано в трикімнатній квартирі дружини. На 44-х квадратних метрах житлової площі було цілком доволі і молодим і батькам молодого. Ціль була інша — діждатися кончини «діда» і заволодіти його квартирою. Ось тут якраз і вималювалось справжнє обличчя цього «інтелігента». Здійснюючи задумане, Юрій Юрійович порушив перед відповідними органами клопотання про опіку, мовляв, старий вже негідний, назіть несповна розумом.

Одного дня до будинку підрулило таксі, звідки разом з Жигуцем виїхали психіатри, щоб засвідчити розумовий стан господаря

квартири.

Можете уявити, який це був удар для Олександра Петровича — шанованого ветерана праці, кавалера ордена Жовтневої революції. Таке йому і приснитися не могло. Ніколи, в найскладніших життєвих перипетіях на його очах не з'являлися слези, а тут заплакав. Від сорому, кривди.

Злий намір не дався — медики не знайшли жодних психічних відхилень у Матвійчука і не підписали потрібних Жигуцу паперів. Тоді проти господаря почалися прямі погрози, насильницькі дії. Маючи ключа до дверей, кандидат наук у відсутності Олександра Петровича робив у квартирі шкоду, забрав дорогий килим, псував речі, домагався, щоб старик мімо волі перейшов в будинок для престарілих.

Розуміючи, чого прагне запозятий квартирант, Олександр Петрович зробив те, чого не наважився раніше зробити — одружився.

Реакція на цю подію була моментальною. Юрій Юрійович відповів на це справжнім терором, робив все, щоб не приписали законну дружину Олександра Петровича — навіть викликав міліцію, щоб відвезли з квартири стару жінку.

Тепер подружжя старих людей живе, як на пороховій бочці — ні сну, ні відпочинку, чекають нових витівок Жигуца та його матері, яка теж підключилася до знущань над своїм колишнім добродієм.

Ось така відплата за добро, — каже Олександр Петрович.

ПІСЛЯМОВА.

Винести таку наругу над собою О. П. Матвійчук не міг і звернувся за допомогою і захистом до ректора інституту Б. І. Мокіна, як депутата Верховної Ради УРСР і прямого керівника Жигуца. І Борис Іванович не залишив що справу без уваги, доручив зайнятися нею старшому науковому працівнику кафедри автоматики та інформаційно-виміральної техніки, депутату Ленінської районної Ради м. Вінниці Борису Павловичу Зелю.

Ось тільки одна фраза, висловлена ним: «Немає видання цієї людини. Його дії несумісні зі званням науковця і громадянина...».

За позовом О. П. Матвійчука порушено також кримінальну справу, але кандидат наук не з'явився на судові засідання, показавши цим знову свою зверхність. На бочці позивача мало виступити 15 свідків. Вони чекали можливість сказати Жигуцу те, що думають про нього, та він уникає зустрічі. Можливо, накладений на нього штраф в розмірі 100 карбованців дещо вплине на нього і на наступне засідання він таки прийде.

Про рішення суду газета повідомить.

І. НОВИНСЬКИЙ.

НА цьому знімку ви бачите Олександра Івановича Гаврилюка — інженера факультету автоматики і мікроелектроніки. Ще будучи студентом інституту, він почав розкривати себе, як здібний дослідник. Вчився і працював на кафедрі, виконуючи різні завдання дослідницького характеру.

Потім була служба в рядах Радянської Армії, інші справи і турботи. Але Олександр Іванович залишився вірним і інституту, і дослідницькій роботі. Повернувшись в рідний інститут, причому на той же факультет і в ту ж групу дослідників.

А діапазон його пошуків дуже широкий. Нині інженер О. І. Гаврилюк розробляє прилад для контролю рідинного середовища, зокрема питної води, водних басейнів, що має велике значення в природоохоронній роботі, в заходах, зв'язаних з екологією.

Певна річ, у його пошуках, знаннях, досвіді є чимало зацікавлених, то ж Олександр Іванович частенько зустрічається з колегами по професії, ділиться своїми думками, здобутками. Так, нещодавно він взяв участь у всесоюзній конференції по приладобудуванню, яка відбулася в Ленінграді.

На факультеті його поважають ще й за безвідмовність, сумлінну роботу зі студентами.

Недавно у молодого фахівця сталася радісна подія — він одружився. Побажаємо ж йому нових успіхів у праці і щасливого сімейного життя.

Фото: Р. Кутькова.

РЕПЛІКА

Стіни не винні

Кілька днів тому студентів і працівників інституту на всіх входах в приміщення зустріли наклеєні на стінах, густо надруковані листівки. Чийсь руки так міцно прильпили їх, що відірвати було неможливо. А відірвати кінце потрібно було, бо не тільки юнаки і дівчата червоніли, прочитавши надруковане, а й люди, що вже усяке бачили на своєму віку.

То був витвір, можна сказати, спеціалістів базарно-крикливого жанру. «Скажи, хто твій друг? Скажи, хто ти!» — вигукує листівка. І тут же починає називати прізвища і ганьбити їх усіма можливими і неможливими епітетами, зовсім не турбуючись про такт, пристойність, загальноприйнятую культуру публічних висловлювань. Слова «гомосексуаліст», «сифілітик», «прости-тутка», «гідота» — це ще більш-менш м'які вирази, якими заповнені листівки.

Кожному, хто прогнівив анонімних викривачів, дано мальовничу характеристику: той мав чотири жінки, інший двічі лікувався від сі-

філісу, одне слово, брудно всякого — хоч відбавляй.

Коли б це зробили звичайні хулігани, що пишуть непристойності на паркані, можна було б їх просто покарати. стерти написане і навіть не згадувати про це. Але ж, ба! Тут усі знайомі прізвища: Мулява, Нижник, Вовк... Це — ті, про яких спрямовані отруйні стріли — керівники винницького Руху. А картає їх група, яку уособлює підписаний під листівками А. Багрийко — теж з рухівців, чи якогось іншого об'єднання неформалів.

Ось яку маємо толерантність, політичну полеміку людей, котрі претендують на лідерство в суспільстві! Нічого дивного не станеться, коли в запалі боротьби за владу, в зведенні рахунків, вони перейдуть на кулачну аргументацію, прикрашену матом.

Що ж — це їхня справа. Але при чому тут стіни інституту? Навіщо їх забруднювати? Всього ранок прибиральники очищали їх від листівок.

І. СТАВЧУК.